

Nummer 5	1. MARTS 1937	86. Aargang

Lorenzo Snow.

Født i Montana, Portage, County, Ohio U. S. A. den 30. April 1814. Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra 13 Oktober 1898 til sin Død den 13 Oktober 1901.

Et nyt Budskab fra Gud.

Fra „Liahona“.

I en Jernbanekupé kørte en protestantisk Præst, en Jurist og en Missionær fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Straks efter at Toget havde forladt Toronto, Kanada, begyndte en Diskussion om Religion.

»Mormon«-Ældsten drejede Samtalen fra Dagens Begivenheder ind paa Religionen ved at spørge Præsten: »Hvad tror De er vor Tids største Behov?«

»Tro paa Gud,« var det øjeblikkelige Svar.

»Jeg er fuldstændig enig med Dem,« sagde Ældsten, »men hvorledes forklarer De Manglen paa Tro efter nitten Aarhundreders kristelig Forkyndelse?«

»Jeg tror, jeg kan besvare det Spørgsmaal,« indskød Juristen, der er intet Bevis fra vor Samtid paa, at Gud nogen sinde meddelte noget til Mennesket. Bibelen er sammensat af Skrifter, der bliver utydelige og tvivlsomme set gennem Tidsaldrenes tætte Taage. Naar en Mand i vore Dage bliver spurgt, om han tror paa Bibelen, siger han straks: »Hvorfor skulde jeg tror paa Bibelen, naar Gud ikke har skrevet noget i nu henved 2000 Aar?« Før vi kan faa Folk til at tro Bibelen, vil de have et Ord fra Gud i de senere Tider.«

»Deres Slutning er uden Tvivl rigtig,« sagde Ældsten med øjensynlig Interesse for Juristens Erklæring. »Præsterne nu om Stunder er i samme Stilling, som Lederen af et udmærket Forretningsforetagende, der forgæves søgte at faa en ung Mand til at skrive til sin Fader om et Laan, som han skulde indskyde i Foretagendet. Den unge Mand havde været borte fra sin Faders Hjem i nitten Aar, og havde i al den Tid ikke skrevet til sin Fader. Han svarede paa Forretningslederens Opfordringer saaledes: »Før jeg forlod min Faders Hjem, lovede han at give mig pekuniær Understøttelse paa den Betingelse, at jeg opretholdt Korrespondancen med ham. Men jeg har ikke skrevet et eneste Brev til ham i alle disse nitten Aar. Hvorledes skulde jeg da kunne vendte mig noget fra min Fader? Jeg har ikke adlydt ham. Desuden er han maaske nu ikke mere i Stand til at hjælpe mig. Han kan endog være død.

»Hvad behøver denne Forretningsleder nu for at faa den unge Mand til at skrive til sin Fader om et Svar?« vedblev Ældsten.

»Et nyt Brev fra Faderen,« svarede Juristen straks.

»Netop — og hvad der i vore Dage behøves for at faa Folk til at tro paa Bibelen, er et nyt Brev fra Gud.«

»Bibelen indeholder alt, hvad vi behøver at vide om Gud,« ytrede Præsten.

»Det er jeg ikke enig med dem i,« sagde Juristen. »Dersom Bibelen fortæller os alt, hvad vi behøver at vide om Guds Love, hvor kan det da være, at vi har hundreder af kristne Trosbekendelser og ikke to Prædikanter i en Kirke er enige, selv ikke om Religionens Grundtræk? Desuden har vi et nyt Ord behov fra Gud for at bekræfte det gamle. Folk tvivler nu om Bibelens Ord, ganske simpelt fordi vi ikke har faaet nogen Aabenbaring fra Gud i de sidste Tider. Hvor skulde jeg dog kunne tro paa, at Gud nogensinde talte til os, naar samtlige Præster forsikrer mig om, at han ikke vil tale til os i vor Tid? Den ortodokse Lære, at Gud en Gang talte, men ikke vil tale siden, har frmbragt flere Vantro end alle de Vantros Argumenter til sammen.«

»Men Bibelen forjætter ingen Aabenbaringer efter de bibelhistoriske Tider,« indvendte Præsten.

»Er det mon ikke muligt, at Bibelen alligevel indeholder saadanne Forjættelser om kommende Aabenbaringer, men at det ikke er lykkedes Dem at finde dem?« spurgte Ældsten, idet han søgte at bevise Præstens Fejltagelse. »Bibelens sidste Bog lover klart og tydeligt en Aabenbaring i de sidste Dage. Der læser vi: »Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bor paa Jorden, og til alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, sigende med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har skabt Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.«

Noget af denne Profeti er ganske afgjort: først at en Engel skulde flyve gennem Himmelen og bringe et evigt Evangelium; dernæst at dette evige Evangelium skulde forkyndes for alle Slægter, Stammer Tungemaal og Folk; for det tredie, at Tiden for Engelens Komme skulde være i Guds Doms Time.«

»Dette interesserer mig højligt,« bemærkede Juristen, »thi vi lever sikkert nu i Verdenshistoriens sidste Dage. Efter denne Profeti at dømme, kan vi altsaa nu vente Engelen, der bringer det evige Budskab.«

»*Engelen er kommen,*« sagde Ældsten alvorligt og tog Mormons Bog frem. »Her er det evige Evangelium, som Engelen bragte til Jorden i 1827. Denne Bog indeholder det gamle Amerikas Historie, og det Evangelium, Kristus prædikede til sine »andre Faar« (Joh. 10: 16), som var de amerikanske Indianeres Forfædre.«

»Er der andre bibelske Forudsigelser om Kommet af en ny Del af den hellige Skrift?« spurgte Juristen.

»Der er mange! Salmisten erklærer: »Sandhed skal spire op af Jorden.« Mormons Bog indeholder Kristi Sandhed, som den blev skrevet paa Guldpladerne af Moroni, der siden, sm et opstandent, himmelsk Væsen, bragte dem til Joseph Smith, der formedelst guddommelig Inspiration oversatte Beretningen til Engelsk. Ezekiel omtaler to forskellige guddommelige Beretninger. I 37. Kapitel taler han udtrykkelig om to Stave. 16. Vers lyder saaledes:

»Og du Menneskesøn! Tag dig en Stav og skriv derpaa: »for Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn«; og tag en anden Stav og skriv derpaa: »for Joseph« — der er Efraims Stav — »og for hele Israels Hus, hans Medbrødre.«

Vor gejstlige Ven vil let forstaa Meningen med Ordet »Stav«. Det gamle Testaments Bøger blev før skrevet paa Pergamentstrimler, som blev rullet om en Stav, derfor kaldtes en saadn Beretning en »Stav«.«

»Deri har de ganske Ret,« bemærkede Præsten, »men jeg ser intet i Ezekiels 37. Kapitel, som hentyder til noget i Retning af Mormons Bog.«

»Vær taalmodig og overvej Sagen omhyggelig,« sagde Ældsten. »De vil bemærke, at Ezekiel taler om den Stav, der er en Beretning om Juda eller Jøderne, hvilken uden al Tvivl er Bibelen. Men hvor er den anden Beretning, Efraims Stav? Den er ikke en Del af Bibelen. Disse to »Stave« har ikke været sammenfattede i et Bud. Ezekiel siger, at Joseph eller Efraims Stav skal være i Efraims Land. Det gamle og ny Testamente udgør tilsammen Judas Stav. De Folk, der først bosatte sig i Amerika kom fra Palæstina. De nedstammede fra Joseph gennem Efraim og Manata.

Deres Beretning er i Aand og Sandhed Efraims Stav, der som forudsagt af Ezekiel i de sidste Dage skal lægges til Juda Stav. Disse to Beretninger er nu et i Guds Hænder.«

»Jeg tror, at der med disse to Stave eller Beretninger, menes helholdsvis det gamle og det nye Testamente,« indvendte Præsten. »Juda Stav er det gamle, Efraims det nye Testamente.«

»Men hvor kan De tro det?« udbrød Juristen. »Det nye Testamente er jo ikke i nogen Henseende en Beretning om Josephs eller Efraims Stamme!«

»Hvor kan det være, at de stadig tager Mormonernes Parti?« spurgte Præsten med daarlig skjult Ærgrelse.

»Jeg kan ikke forstaa, hvorledes De kan beskylde mig for at tage Parti for Mormonerne, da jeg altid har været Medlem af Deres Kirke. Før jeg traf vor Ven her, nærede jeg i Virkeligheden alle de Fordomme mod Mormonerne, som De synes at nære, men jeg indrømmer, at i Dag er

mine Øjne blevet aabnede for nogle vidunderlige Bibelprofetier om vor Tid.«

»... Denne Profeti hos Ezekiel om Efraims Stav, som blev lagt til Judas Stav, kan aldeles ikke hentyde til det nye Testamente, thi man vil bemærke, at Efraims Stav skulde være i »Efraims Hænder«, hos Efraims Stamme, og aabenbart skulde indeholde dens Historie. Vi ved, at det nye Testamente i ingen Henseende er Efraims Historie, ej heller nogensinde fandtes hos den Stamme.«

»Jeg maa tilstaa, at jeg er blevet skuffet. Jeg havde rigtignok ventet, at De vilde yde mig en værdifuld Bistand ved Angrebet paa Mormonerne, men jeg finder Dem i Stedet for allerede halvt omvendt til deres Synspunkter. Jeg tror, jeg heller maa forlade Dem mine Herrer, saa at De kan fejre Deres Foreningsfest uforstyrret.«

»Paa ingen Maade, vi vil netop gerne have Dem med,« sagde Ældsten godmodigt.

»Godt,« sagde Præsten, »saa kunde jeg lide at høre, om der skulde være andre bibelske Profetier, som efter Deres Mening hentyder til Mormons Bogs Komme.«

»Der er en anden ganske forunderlig Bibelprofeti om Bogens Komme; den findes i Esajas 29. Kapitel. Esajas begynder dette Kapitel med Udtalelsen af et »Ve over Ariel«,«, Staden, hvor David bor. Men i et andet Vers siger han, at der skal være »Sorg og Bedrøvelse«, dog skal den være for mig »som Ariel«. Ordene: »Dog skal den være for mig som for Ariel«, er meget betegnende. Han siger: »Og du skal blive fornedret, Du skal tale ud fra Jorden, og din Tale skal mumle fra Støvet . . . og din Tale skal hviske fra Støvet af.«

Vi lægger Mærke til, at Profeten i dette ene Vers fire Gange nævner den Nation, der skal tale »udfra Jorden«. Nu spørger jeg, hvorledes kan en Nation tale »udfra Jorden«? Men hvorfor i Grunden stille det Spørgsmaal, thi Profeten Esajas besvarer det selv i 11te Vers saaledes: »Og Synet af det hele skal være Eder som en forseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaar sig paa Skrift, og siger: Kære, læs dette; men han maa sige: Jeg kan ikke, thi den er forseglet.«

Vi ser saaledes, at Synet af denne Nation, som skulde tale udfra Jorden, vilde komme i Form af en forseglet Bogs Ord. I 17. og 18. Vers hedder det: »Er der ikke endnu en saare liden Tid, saa skal Libanon blive til en frugtbar Mark, og en frugtbar Mark skal agtes som en Skov? Og paa den Dag skal de Døde høre Bogens Ord, og de blindes Øjne se ud af Dunkelhed og Mørke. Og de sagtmodige skal

ydermere faa Glæde i Herren, og de fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige.«

»Dette er i Sandhed en vidunderlig Profeti,« sagde Juristen, »Thi Libanon eller Palæstina er allerede blevet en frugtbar Mark. Vi skulde virkelig have den Bog nu.«

»De har Ret,« sagde Ældsten, »og vi har Bogen. Hver Enkelthed i denne vidunderlige Profeti er gaaet i Opfyldelse ved Mormons Bogs Komme. Bogen er en Beretning om Nationer, som blev fornedrede. Det er Indianernes Forfædres Historie. Gennem denne Bog har disse Nationer Vers bragte Martin Harris i 1827 »Bogens Ord« til »en, bogstavelig talt »udaf Jorden«. Direkte opfyldende 11te som forstod sig paa Skrifter, nemlig Professor Charles Anthon, som sagde: »Jeg kan ikke, thi den er forseglet.« Bogen blev bragt til en ulærd Mand, Joseph Smith, som oversatte den til Engelsk formedelst Guds Kraft. Alt dette hændte, som forudsagt i 17de Vers, fra 1827—30, en »saare liden Tid« før Libanon blev »til en frugtbar Mark«, thi De vil erindre, at »Libanon« eller Palæstina, begyndte at blive frugtbar og beboelig omkring 1840, efter at det havde ligget øde hen siden Jerusalems Ødelæggelse i første Aarhundrede efter Kristus. Derfor lever vi i den Tid, da vi skal høre »Bogens Ord«.«

»For en Jurist er dette en overordentlig smuk Tanke,« sagde den Lovkyndige. »Bibelen er Kristi Vidnesbyrd for den østlige Verden, ligesom Mormons Bog er det for den vestlige Verden.«

»Men Bibelen indeholder alt, hvad vi behøver at vide,« indvendte Præsten igen.

»Hvor kan De sige det,« udbrød Juristen. »Der er ikke to Mennesker, som er uenige om et matematisk Princip, men De kan ikke finde to Mennesker, der er enige om Bibelens Daabslære. Tror De ikke, vi tiltrænger nogle tydeligere Forklaringer paa disse Lærdomme?«

»Jeg tror ikke, vi behøver at læse enhver ny Bog om Religion,« svarede Præsten.

»Jeg tror vi bør vedblive at søge, indtil vi finder hele Sandheden,« sagde Juristen, »Paulus udtalte: Prøver alle Ting« (I. Thess. 5: 21.), og jeg tror det er et godt Princip. Jeg har i Sinde at følge det og læse saavel Mormons Bog som enhver anden Bog, der maatte være en Aabenbaring fra Gud.«

»Skuf ikke Dem selv,« sagde Præsten med megen Varme, det er os absolut forbudt at antage nogen anden Bog som guddommelig end Bibelen. I Bibelens sidste Bogs sidste Kapitel læser vi: »Thi jeg vidner for enhver, som hører denne Bogs Profetis Ord: Dersom nogen lægger noget

til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som er skrevet i denne Bog.«

»Den Bog, De der omtaler,« spurgte Juristen smilende, »er det Bibelen?«

»Næh — nej — det er Aabenbaringens Bog,« svarede Præsten.

»Netop,« sagde Juristen, »Deres Citat forbyder ene og alene Mennesket at lægge noget til Guds Ord, men det forbyder naturligvis ikke Gud selv atter at tale til os.«

Ældsten tog nu Ordet og sagde: »Selvfølgelig kan vi ikke sige, at Johannes's Ord i Aabenbaringens Bog skulde gøre en Ende paa den guddommelige Aabenbaring, thi nogle lignende Ord blev skrevet i 5. Mose-Bog, hvor der staar: »I skal intet lægge til det Ord, som jeg byder Eder, ej heller tage noget derfra.« Hvad betyder disse Ord? De betyder, at intet Menneske har Ret til at ændre Guds Ord ved at lægge noget til eller trække noget fra. Dersom Ordene i Aabenbaringens Bog gjorde en Ende paa den guddommelige Aabenbaring, maatte femte Mosebogs Ord betyde det samme, og Resultatet vilde da blive, at vi maatte forkaste hele Bibelen undtagen Mosebøgerne.«

»De har Ret,« sagde Juristen. Præsten tav.

»Førend vi skilles,« sagde Ældsten, »vil jeg tillade mig at læse et Vidnesbyrd, der er fremsat af 11 Vidner, som saa de Guldplader, fra hvilke Mormons Bog blev oversat.« Og han gjorde nu sine Tilhørere bekendt med disse manende Ord til »alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.«

Nephi Jenseu.

En daarlig Undskyldning.

Af Poula Claire Dix.

Ved Nytaar gøres mange gode Forsætter, og mange af dem brydes straks efter. Uden Tvivl var der sidste Nytaar, som saa ofte før, mange, som sukkede: »Jeg vilde ønske, jeg kunde holde op med at ryge, men jeg er bange for, at det er umuligt, jeg har røget for længe nu.« Og vi hører, hvor forfærdelig svært det er at vænne sig af med at ryge, i hvilket vi samtykker og derved hjælper til at forsvare denne daarlige Vane. »Ja, sikkert er det, at Tobaksrygning, særlig Cigaretrygning sætter sig fast i ens Nerver, nedbryder Villiestyrken og bliver en Vane, som det næsten er umuligt at blive af med, og det eneste den, som ønsker at reformere, kan gøre er at prøve paa at forhindre andre i

at faa den samme Vane.« Det vilde Cigaretrygeren gerne have at vi skulle tro, fordi det giver ham en Martyrs Undskyldning. Men nu forholder det sig imidlertid slet ikke saaledes. Rygevanen er temmelig let at blive af med, og som Grundlag for mit Argument anfører jeg min Mands personlige Erfaring i saa Henssende.

Jeg vidste før vi blev gift, at han røg, men vordende Hustruer er altid optimistiske med Hensyn til at reformere deres Mænd, men Resultatet var, at efter en Del Opfordringer til at holde op, røg han endnu efter tre Aars Forløb. Vor lille Dreng var nu et Aar gammel, og vi blev enige om, at en rygende Fader var ikke noget godt Eksempel for sin Søn, saa min Mand bestemte sig til at lægge Cigaretterne til Side.

At vænne sig af gradvis, mente vi, vilde være den bedste Maade. Hver Dag skulde der ryges een mindre. Det gik godt til han havde naaet ned til 10 om Dagen, men saa begyndte Fyrværkeriet. Han havde altid været af et nervøst Temperement, men nu blev han mere gnaven og irritabel for hver Dag, der gik. Jeg tog mange Spadsereture med min lille Dreng i den Tid for at lade ham være alene hjemme. Da han var naaet ned til tre Cigaretter om Dagen var Situationen kritisk. Stadig holdt jeg ved, og mente nu vilde det snart være overstaaet; men jeg kendte ikke Cigaretterne.

Det ser ud, som om de foraarsager en Hunger ligesaa stærk som Hungeren efter Mad, og en Mand kan ikke gennemføre en Faste, saa længe han tager en lille Bid hvert Øjeblik og der er rigeligt at tage til. Min Mand kunne ikke i hvert Fald, han naaede ikke længere end til de 3 om Dagen, og snart var han tilbage, hvor han begyndte. Nej, at vænne sig af gradvis var den forkerte Vej.

Saa prøvede vi en meget averteret Medicin, som var garanteret at vilde kurere for Vanen, men uden Resultat. Saa opgav vi det. Vi mente saa, at naar et Menneske havde røget i over 12 Aar fra sin tidlige Ungdom, var han lænkebundet til sin Vane og kunde ikke rive sig løs.

Tre Aar senere blev min Mand ansat i en ansvarsfuld Stilling. Vi blev overordentlig galde, men Glæden dæmpedes, da vi fandt ud, at hans Arbejdsgiver ikke alene var Ikke-Ryger; men absolut imod Tobaksrygning i hvilken som helst Form. Hvad det vilde betyde med Hensyn til min Mands Arbejde, vidste vi ikke. Men saa kom han hjem en Aften med den Nyhed: »Jeg har holdt op at ryge.«

Efter min tidligere Erfaring i den Retning, maa jeg indrømme, at jeg var temmelig skeptisk. I Virkeligheden sagde jeg til mig selv, at det var ikke andet end tomme Ord.

Men selvfølgelig sagde jeg, det ikke til ham. Psykologerne fortæller os, at vi maa gøre alt, hvad vi kan med Ord, Gerning og Tro for at hjælpe den Person at udføre sit Forsæt, som prøver paa at bryde med en gammel Vane.

»Gradvis?« spurgte jeg høfligt.

»Nej,« sagde han bestemt, »Jeg har holdt op siger jeg dig. Jeg har røget min sidste Cigaret.«

Og det havde han. Han havde med eet holdt op at ryge. I de første Dage derefter ved jeg, at han ikke følte videre komfortabelt. Da han tog sin medicinske Kur, havde vi lagt Mærke til, at Medicinen, han fik, smagte af Lakritz, saa han fyldte sin Lomme med smaa bløde Lakritsstykker. Og hver Gang han følte Trang til at ryge en Cigaret, spiste han et Stykke Lakrits. Meget hurtig, omtrent i samme Tidsrum som et fastende Menneske behøvede for at tabe Lysten til Mad, havde min Mand tabt Trangen til Cigaretterne. Ti Dage efter kunde han være sammen i timevis med Folk, som røg, uden at det anfægtede ham i det mindste. Efter en Maaneds Forløb var vi sikre paa, at hans Cigaretvane var overvundet. Og nu efter seks Aars Forløb er de*n* store Dag, da Far holdt op med at ryge næsten en glemt Begivenhed.

Vi har draget disse Slutninger, at gradvis Afvænning er for meget for Villiekraften, det er langt lettere at holde op med eet og for bestandig; at en god Del gammeldags Villiestyrke er nødvendig; at Lakrits er en stor Hjælp, at Vanens Alder, i dette Tilfælde 15 Aar, har intet at betyde; at det er langt lettere at holde op, naar et Menneske bare bestemmer sig dertil, end de fleste Rygere vil indrømme.

Min Mand tabte intet ved at holde op med at ryge. Han vandt: De faa Minutter, tyve Gange om Dagen, som før var anvendt til at »tænde« føltes i forbedret Helbred, og i en aandelig Kraft, han ikke før havde kendt. De fem Dollars om Maaneden, som hans Cigaretter før havde kostet ham, fandt bedre Anvendelse. Og sidst, men ikke mindst, at kunne omgaas Folk med rene Vaner paa lige Fod. Han ser tilbage paa den Tid, da han røg, som paa en ond Drøm.

Saa, naar nogen fortæller jer, at de gerne vilde holde op med at ryge; men at det simpelthen ikke kan lade sig gøre, saa fortæl dem, hvor let det er, dersom de bare selv vil.

Rettelse.

Paa Forsiden af Stjernen for 15. Febr. er Datoen for Præs. Wilford Woodruffs Død fejlagtig angivet 2. Sept. 1899, skulde være 1898.

Tro.

Tale holdt af Ældste Ruton S. Wells af det første Præsidentskab af de Halvfjers.
Ved Kirkens Generalkonference, Oktober 1936.

Den største af alle Velsignelser, som nogensinde er kommet til Menneskeslægten siden Skabelsens Morgen er Jesu Kristi Evangelium, og intet er af større Vigtighed for enhver af os end at praktisere dets Lære i vort daglige Liv. Det er i denne Hensigt, at vi er sat her paa Jorden, at der kunne blive en praktisk Udførelse af disse Principper i hvilke ligger Guds Kraft til Frelse, Kraften til at bringe os tilbage til Gud, fra hvis Nærværelse vi har vandret langt bort.

Disse Principper er evige i deres hele Udstrækning. Jeg vil citere nogle faa Ting henhørende til disse Principper. »Oh, vil du tale om Tro og Omvendelse?« Ja, sikkerlig vil jeg det, der er ikke noget andet at tale om. Profeten Joseph Smiths Instruktion til de første Missionærer i denne Kirke var, at de skulle ikke prædike noget andet til denne Generation end Omvendelse fra Synd.

Troen er en guddommelig Egenskab. Haabet er en guddommelig Egenskab. Kærligheden er en guddommelig Egenskab. Det er en Part af den i hvis Lignelse Mennesket er skabt. Hver eneste af disse Egenskaber er guddommelig. Og naar vi læser i Skriften, at »Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem,« menes der ikke alene et legemligt Billede af Gud, men indbefatter alle hans guddommelige Egenskaber.

Gud er Kærlighed, og Mennesket er Kærlighed. Der er Kærlighed i hver eneste menneskelig Skabning. Der er Tro i Himlen, og der er Tro paa Jorden. Der er Tro i Mennesket, og der er Haab og Kærlighed i hvert eneste menneskeligt Væsen. Intet Menneske, ligemeget hvor uciviliseret og uvidende, er nogensinde fundet uden disse guddommelige Egenskaber, fordi vi er i Virkeligheden Guds Børn. Mennesker er skabt i Guds Billede baade aandelig og legemlig, i legemlig Form med alle hans Egenskaber. Forskellen er, at hos Gud findes de i Fuldkommenhed, men i Mennesker i Ufuldkommenhed. Og der er Mening i Jesu Ord, da han sagde: »Værer da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.«

Hvis vi nogensinde skal naa disse guddommelige Fuldkommenheder, vil det være, fordi vi har praktiseret disse

Principper, som har i sig Guds Kraft til vor Frelse. Hver eneste af disse Egenskaber kan udvikles til Fuldkommenhed ved at efterleve Evangeliets Principper, denne største af alle Velsignelser, denne kostelige Perle, som er skænket Menneskene for det ene store Formaal, at fuldkommengøre deres Liv og berede dem for Guds Herlighed. For at gennemføre denne store Hensigt skabte Gud Jorden og satte os her paa Jorden.

Lad mig citere nogle Ord fra Apostelen Paulus' Brev til Hebræerne; han definerer Ordet Tro saaledes:

Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke ses. (Heb. 15. 1.)

Hvilken vidunderlig Mening rummes ikke i disse Ord! Bestandigheden i det, som haabes, en guddommelig Egenskab.

Troen er en Bestandighed i det, »som haabes«. Hvad er det vi haaber paa? Hvis vi haaber paa de simple Ting i denne Verden paa Tilfredsstillelsen af slette Tilbøjeligheder eller uværdige Formaal, da er vor Tro ligeledes slet. Hvis vort Haab er ondt, er vor Tro ond, thi Troen er en Bestandighed i det, vi haaber.

Folk, som hele Livet igennem haaber og tragter efter onde Ting maa vide, at det er deres Tro, som fører dem. Derfor skulle vi haabe paa det gode. Troen er et vidunderligt Princip.

Der var en Mand, som engang sagde til mig — han var en kirkelig Leder — ikke ortodoks — han sagde til mig: »I har et Princip i eders Kirke, som jeg ikke kan lide.«

Denne Mand, som jeg taler om, var en lærd Mand. Jeg besøgte hans Hjem. Væggene i hans store Dagligstue var bogstavelig talt fyldt med Bøger fra Gulv til Loft. Han var en Mand med Skoleuddannelse og boglig Kundskab. Han sagde:

»I har en Ting, jeg ikke kan lide.«

»Hvad er det...« spurgte jeg.

»Det er dette Princip, I kalder Tro.«

»Hvad er der i Vejen med det?«

»Vel, at tænke sig,« sagde han, »at tro alt, hvad man hører.«

Hvilken Forstaaelse af Tro. Han havde slet ingen Forstaaelse af Tro. Tro mener ikke, at man skal tro alt, hvad man hører. Vor Herre ønsker ikke, at vi skal tro alt, hvad vi hører. Han vil ikke, at vi skal tro Løgn eller Løgnere. Han ønsker ikke, at vi skulle tro noget, der ikke er rigtigt. Hvad ønsker han, at vi skal tro?

»Tro paa den Herre Jesus Kristus, og Du skal blive frelst.« Tro paa Sandheden, Tro paa Evangeliet; hans

Evangelium er Sandhed. Det er, hvad Herren ønsker vi skal tro, og han har ikke ladet os uden Midler til at faa den fornødne Kundskab, thi Kristi Aand er givet ethvert Menneske, at de kunne kende godt fra ondt. (Mormons Bog, Moroni 7: 16), og ved den Aand ved vi, naar vi gør godt, og naar vi gør ondt, og hvis vort Haab er rigtigt, og vore Gerninger er rigtige, saa ved vi, hvad vi skal tro. Vi skal tro Sandheden, som den er indbefattet i Jesu Kristi Evangelium.

Troen er et Magtprincip, for vi læser i Pauli Brev til Hebræerne: »Ved Tro fatte vi, at Verden blev skabt ved Guds Ord, »bliv Lys«, og der blev Lys. Og Verdener blev dannede ved hans ubegrænsede Tro og hans almægtige Ord, ved Jesu Kristi Ord. »Al Energi, som findes paa denne Planet er overført til os gennem Sollyset,« sagde en af Videnskabsmændene paa den sidste Verdenskongres i Chicago. Ny Aabenbaring fortæller at al Energi i Universet udstrømmer fra Kristi Lys. (Lærd. og Pagt. 88: 7—13.)

Lad mig citere: »Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi den, som kommer frem for Gud, bør tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham. Sikkerlig intet Menneske vil bøje Knæ i ydmyg Bøn med mindre det har Tro paa Gud. Hvis I virkelig ønsker at behage Gud, søg ham og eders Tro vil aldrig fejle.

Der er mange Mennesker, som bilder sig ind, at de ved alt, hvad der er at lære angaaende Tro og Omvendelse. Saadanne Mennesker kender som Regel slet ingen Ting til det. En fremragende Lærer og Medlem af Kirken sagde engang til mig, at han vilde ønske, der var noget nyt for ham at lære. Han kendte det hele angaaende Tro og Omvendelse, han ønskede at studere noget andet. Til hvilket jeg svarede: »Hvis du kender det hele angaaende disse Lærdomme, er der ikke mere vi kan lære dig, thi de indbefatter alt, hvad der er at lære.«

Disse Lærdomme indbefatter alt; de hører med i alle Livets Anliggender; de hører med i hver Tanke og Gerning. De hører med i Forretningslivet, i vore Forlystelser og Adspredelser, ja i hver Tanke, hvert Ønske og Attraa, der finder Vej til det menneskelige Hjærte. Dette vil være klart for ethvert tænkende Menneske, naar vi tager den Kendsgerning i Betragtning, at der er en rigtig og en forkert Maade at udføre alting paa. Godt og ondt er altid tilstede. Kristi Aand er givet til ethvert Menneske, at de maa kende godt fra ondt. Men Djævelen kom ogsaa; den nødvendige Modsætning, der sætter os i en Stilling, hvor vi er nødt til at vælge, enten vi vil eller ikke. Der er ingen Vej uden om dette Ansvar, for vi er begavet med vor egen fri Vilje eller

Handlefrihed, uden den kunne der ingen Fremgang være. Der er ingen Tvang. At vælge det gode er Tro — at forsage det Onde er Omvendelse. »Hvemsomhelst i vælge at adlyde, hans Tjenere er I«; derfor, »Modsæt eder Djævelen, og han vil fly fra eder. Hold eder nær til Herren, og han vil holde sig nær til eder. At holde sig nær til Herren er Tro, at modstaa Djævelen er Omvendelse. Disse Principper skulle derfor være de styrende i al menneskelig Livsvandel. Derfor, »Tro paa den Herre Jesus Kristus og I skulle blive frelst.«

Haabet følger Troen, hvad enten det er godt eller ondt. Hvad skulle vi haabe paa? sikkerlig ikke for de smudsige Ting af denne Verden, men at Guds Værk maa triumfere og hans Rige komme og hans Villie ske paa Jorden som i Himmelen; for et Liv hinsides Graven og en glædelig Genforening med dem, der er gaaet forud. Ja, lad os haabe paa et evigt Liv, Guds største Gave til Mennesket. Hvorfra kommer et saadant Haab? Kun ved Tro paa Gud. Hvem inspirerer os med dette høje, herlige Haab? Jesus Kristus, vor Herre alene, som overvandt Døden og Graven. Derfor er en levende Tro paa ham, tilkendegivet ved Lydighed til hans Villie, den Bestandighed eller Forsikring Gud giver os, at vort høje, herlige Haab skal naas.

Nogle Mennesker siger de har ingen Tro, ingen Haab, naar vi dør er det Enden paa alt. Hvilket fortvivlet Mørke! Hvor jeg ynker saadanne Mennesker.

Nu kommer Kærligheden, den største af alle guddommelige Egenskaber. »Taler jeg med Menneskers og Engles Tunger, men ikke har Kærlighed, da er jeg bleven et lydende Malm eller en klingende Bjælde. (Kor. 13: 1.)

Den største Ting i hele Verden er Kærlighed. Vi maa ikke forveksle den med Godgørenhed, Godgørenhed er en Del deraf, en betydningsfuld Del; men Kærligheden rækker langt videre. Den betyder, at vi kan give *alt,* hvad vi har, *alt,* hvad vi er, ja selve Livet med. Kristus var Personificeringen af denne Kærlighed; thi han gav sit Liv og led paa Korset for den ganske Verden, og »større Kærlighed har ingen, end denne, at han sætter sit Liv til for sine Venner.«

»Saa bliver da Tro, Haab og Kærlighed, disse tre; men størst iblandt disse er Kærligheden.« (Kor. 13: 13.)

Kærligheden bortfalder aldrig; men enten det er profetiske Gaver, de skulle forgaa, eller Tungetale, den skal ophøre, eller Kundskab, den skal forgaa.

Thi vi kende i stykkevis og profetere i stykkevis; men naar det fuldkomne kommer, da skal det stykkevise forgaa. (Kor. 13: 8—10.)

Kristi Kærlighed er den fuldkomne Ting, som vil overvinde alt andet. Saa søg at udvikle disse kristne Egenskaber, disse guddommelige Egenskaber. Vi kan gøre dem vore egne ved at udvikle dem. De er i os, en Part af vor Natur. Udvid og anvend dem ved at søge Herren, »Om de dog kunde føle sig frem og finde ham, skønt han ikke er langt fra hver enkelt af os; thi i ham leve og røres og ere vi«. Maa Gud hjælpe os at gøre dette, jeg beder i Jesu Navn, Amen!

Der kommer Vaar.

Gak hen og lær ved Vintertid hos Birken,
vildt fyger Sneen paa den øde Mark,
men kun med svage Suk og brusten Knirken
sig ømmer Træets kulde-sprukne Bark.

Der hviner gennem Stormen onde Stemmer,
højt, højt, de le, højt, højere endnu
og Dødens Kulde haardt om Hjertet klemmer,
— men Træet taaler tavs; taal ogsaa Du!

Der kommer Vaar med Glans og med Forklaringen
det fine Hjerteløv udfoldes frit
i Lys af længe ventet Aabenbaring
for hver, som frosset har paa Jord og lidt.

Thor Lange.

Fra Missionen.

Den 5. Februar ankom tre nye Missionærer til Danmark. Ældsterne Joseph H. Petersen fra Hazelton, Idaho, Clarence E. Paystrup fra Levan, Utah, og Harold Y. Anderson fra Spanish Fork, Utah. Ældsterne Joseph H. Petersen og Clarence E. Paystrup er blevet beskikket til at virke i Esbjerg og Ældste Harold Y. Anderson til at virke i Randers.

— — —

FORFLYTTELSER: Ældste Ezra O. Carr afløst som Distriktspresident for Esbjerg Distrikt og forflytet til Aal-

borg. Ældste Thomas Drury fra Randers til Esbjerg, hvor han er beskikket som Distriktspræsident for Esbjerg Distrikt. Ældste Victor Degn fra Esbjerg til Slagelse. Ældste Udel Petersen fra Slagelse til København. Ældste J. Newel Christensen fra København til Esbjerg.

— — —

AFLØSNINGER: Ældsterne C. P. Sørensen og August H. Knebelau er blevet hænderlig afløst fra deres Virksomhed som Missionærer i den Danske Mission, og er nu paa Vej til deres Hjem i Utah.

— — —

SILKEBORG: Grenskonference afholdtes i Silkeborg den 14. Februar. Om Formiddagen udførte Søndagsskolen under Ledelse af Søndagsskoleforstander Jens Karlsen et godt Program. Aftenmødet afholdtes under Ledelse af Ældste Thomas C. Sørensen. Talerne paa dette Møde var Ældste Thomas C. Sørensen, Ældste Gordon P. Anderson og Distrikts President Arnold V. Bergesen. Begge Møder var godt besøgt baade af Søskende og Fremmede.

— — —

KØBENHAVN: Den Kvindelige Hjælpeforenings Møde Fredag Aften den 12. Februar formede sig som en smuk Festlighed, idet man ved denne Lejlighed fejrede Missionspræsident Alma L. Petersens Fødselsdag. Et kort, men godt Program blev udført, hvorefter der serveredes Chokolade og Kage. I Dagens Løb modtog Præsident Petersen en Mængde Blomster og forskellige Gaver baade fra Medlemmer i Kirken og Venner udenfor Kirken.

— — —

DAAB: Søndag den 7. Februar blev Orla Leis døbt af Ældste Robert Nielsen og Theodor Sørensen fra Holbæk døbt af Ældste August H. Knebelau.

— — —

FEST: Onsdag Aften den 17. Februar afholdt Søndagsskolen i København en vellykket Festlighed. Et morsomt og vel udført Skuespil »Et Uhyre« opførtes først, hvorefter der dansedes et Par Timers Tid.

— — —

DØDSFALD: Lessi Bisbjerg, den 7½ Maaneder gamle Datter af Rudolf og Frida Bisbjerg døde af Hjernebetændelse paa Sundby Hospital Mandag den 1. Februar, og blev begravet paa Sundby Kirkegaard Søndag den 7. Februar.

Den smukke, lille Kiste var rigt smykket med Blomster og førtes af Slægt og Venner fra det lille Kapel over til Graven, hvor Missionær Hans Mikkelsen holdt en Bøn. Derefter sang de tilstedeværende Salmen »Alle Vegne, hvor jeg vanker«.

Missionærens Hustru.

Til ham der kom et guddommeligt Kald,
At drage i Verden ud
Og advare Folket mod Fejl og Fald,
Og bringe dem Frelsens Bud —
Saa stort og saa smukt det klinger.
Han ønskes til Lykke fra Syd og Nord,
Og prises af mange i velvalgte Ord
For det store Offer han bringer.

Men den, som lægger det tungeste Lod
Paa Vægten for Herrens Sag,
Er hende, som hjemme ved Døren stod
Og vinked Farvel paa hin store Dag,
Da bort fra Hjemmet han stævned.
Det er ikke saa tungt at rejse ud,
Men at bringe sit Offer i Stilhed for Gud,
Er *alt,* hvad et Menneske evned.

Saa naar vi roser ham, der kom ud
Med Frelsens Budskab til Verden,
Saa glem ikke hende, der ene med Gud
I ubemærket og stille Færden
Maa søge Guds Sag at fremme.
Og har han til nogen Velsignelser bragt,
Er det hendes Gaver paa Alteret lagt,
Som kæmper og savner derhjemme.

Hans Mikkelsen.

INDHOLD:

Et nyt Budskab fra Gud...... 66
En daarlig Undskyldning..... 71
Tro........................ 75
Der kommer Vaar........... 78
Fra Missionen............... 78
Missionærens Hustru......... 80

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *A'ma L. Petersen,*
Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Hans Mikkelsen,*
Priorvej 12, København F.

Olaf Mortensens Bogtrykkeri Blaagaardsgade 36 D.